

Tjugoandra söndagen under året 2021

”Bli ordets görare, inte bara dess hörare” (Jak 1:22). Detta ord från Jakobs brev har blivit ett bevingat ord – och mer än så – en ständig uppmaning till omvändelse. Göra och höra hör ihop och går inte att skilja på. För att göra det som är rätt och sant måste vi först få höra vad som är rätt och sant. Vi måste också bli lyssnare till vad Gud vill göra med oss. Vi måste höra på Gud för att göra det goda och rätta. Samtidigt har det ofta blivit svårare att verkligen lyssna andäktigt och lydigt till Guds ord och bud, eftersom vi i vår digitala tid blir överösta av ord och budskap, av propaganda och ideologier. Vi behöver verkligen Andens gåvor i vårt inre för att lära oss att lyssna och höra Guds ord. Vi hör det ständigt i mässan, men tyvärr glömmer vi ofta ganska snart vad vi fick höra. Därför är alltid det första steget att bli hörare, att lära sig lyssna till Guds ord som proklameras i mässan och som vi också borde läsa ensam i vår kammare. Har vi lärt oss att lyssna, att vara idel öra för Guds ord, får vi ett inre förråd som hjälper oss när vi sedan skall göra Guds vilja, det som är rätt, sant och riktigt.

Den helige Ande är verksam inom oss och försöker hjälpa oss att kombinera vår kallelse att vara både hörare och görare. Anden arbetar ständigt djupt inom oss för att förvandla oss från självcentrerade individualister till osjälviska lärjungar, till levande lemmar i kyrkans gemenskap. ”Väck kärleken till liv i våra hjärtan, så att vi förmår älska dig och nådens liv bevaras och kan växa” (kollektbönen). Det är en av den helige Andes allra viktigaste uppgifter att väcka oss till liv ur syndens och självskhetens dvala, så att vi lever av Guds kärlek, förvandlas av den och sprider den omkring oss. Återigen samma mönster: att höra, att lyssna och sedan göra, handla, verka. Samtidigt måste vi vara medvetna om att vi utsätts för allt slags frestelser och påverkas att göra det som är dåligt. ”Bara det som kommer ut ur människan kan göra henne oren” (Mark 7:15) säger Jesus. Vi kan inte lita på alla de impulser och intryck vi får. Vi måste lära oss att urskilja, skilja på andarna, intrycken och impulserna vi får. Kyrkofäderna brukade säga att människans hjärta är ett slagfält, där gott och ont kämpar om herraväldet.

Därför är den helige Andes hjälp så viktig. Vi behöver alla hans gåvor för att hitta rätt i livet. Dag efter dag sätts vi på prov. Lever vi som Jesu lärjungar eller följer vi bara med strömmen som en automat eller robot? Den tendensen är ganska vanlig i vår tid. Man frestas att se på människan som slav under sina själviska begär och behov. Människan riskerar att förlora sin sanna mänsklighet som skapad till Guds avbild. Man vill ibland ersätta henne med artificiell intelligens. Valet överläts till maskiner i stället för till en tänkande, hörande och görande människa.

Mer än någonsin måste vi lära oss höra och göra, lyssna lyhört på den Gud som har talat och uppenbarat sig i sin Son och givit oss sin Ande för att leda oss på rätta vägar genom livet. Därför är konfirmationens sakrament så viktigt just för oss här och nu. Andens gåvor är ett effektivt botemedel och en oerhörd hjälp för oss kristna, så att vi verkligen kan bli det Gud vill att vi skall vara: Jesu lärjungar som älskar att lyssna till hans ord och brinner av längtan att få sätta dem i verket. I sitt brev ger aposteln Jakob oss ett av dessa kriterier på om vi verkligen är Jesu lärjungar som vill ”söka upp faderlösa och änkor i deras nöd” (Jak 1:27), alltså att vi är öppna för dem som behöver vår hjälp och vår kärlek, ja, Guds egen nåd och kärlek som vi får förmedla. Eller är vi bara ute efter att själva få hjälp, omsorg och uppmärksamhet? Det är frågor som vi måste ställa oss själva och låta Anden föra oss in på rätt spår om vi har hamnat fel i tillvaron.

Kyrkan skall just vara den skola, den heliga miljö där vi hjälper varandra att bli Ordets hörare och görare. När vi deltar i den heliga mässan får vi öva upp vår andliga hörsel förmåga, så att ordet verkligen tränger i vårt hjärta och väcker oss till nytt liv i Kristus. När vi sedan sänds ut vid mässans slut, då väntar allt det som måste göras. Vi talar ibland om förberedda gärningar, som Gud har lagt på vår väg för att vi skall plocka upp dem och förverkliga dem. Men om vi inte har lyssnat på Ordet och bevarat det i vårt hjärta, så ser vi inte heller vad som skall och bör göras. Då går vi genom livet som förblindade zombies, som robotar som bara söker egen tillfredsställelse, alltså ett öde värre döden. Men lyckligtvis kan Gud väcka stenar till liv, så då kan han också väcka oss till liv om vi har fastnat i vår roll som zombies eller robotar.

Konfirmationens sakrament ger oss Andens gåvor. Vi blir smorda med trons och glädjens olja för att leva i Jesu närhet och efterföljelse. Vi blir uppfyllda av en ny kraft och förnyas i vårt andliga liv. Men återigen detta sker inte automatiskt. Ni måste säga ja, inte bara idag när ni förnyar era doplöften utan varje dag på nytt, när Jesus vill göra något stort och underbart i och genom er. Om ni har lärt er att höra och lyssna på Guds ord och tilltal, då blir det helt naturligt för er att också finna er stora glädje i att få göra hans vilja och dela med er av hans kärlek till dem som han sänder i er väg. Men det fordras en daglig omvändelse, eftersom den motsatta kraften och frestelsen är så stor och försåtlig. Många försvinner spårlöst efter konfirmationen och lämnar Jesus och kyrkan bakom sig, men Jesus förblir alltid trogen och kyrkan är alltid en kärleksfull mor som väntar på sina förlorade barn. Men livet blir ändå bäst om människan vill förbli både hörare och görare. Hennes sanna storhet och skönhet ligger just i detta, en värdighet som ingen kan ta ifrån henne. Det är bara hon själv som kan förneka sin värdighet och förminska sin mänskliga storhet och skönhet som Guds avbild.